

ПРОТОКОЛ

№ 940

гр. Варна, 06.06.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на
шести юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Николай Св. Стоянов
мл.с. Александър В. Цветков

при участието на секретаря Галина Г. Славова
Сложи за разглеждане докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно
гражданско дело № 20233100500955 по описа за 2023 година.
На именното повикване в 09:27 часа се явиха:

Въззивникът И. В. Н., редовно призован, се явява лично, представлява
се от **адв. М. К.**, редовно упълномощен и приет от съда отпреди.

Въззиваемата страна Г. С. М., редовно призована, не се явява,
представлява се от **адв. А. А.**, редовно упълномощен и приет от съда отпреди.

АДВ. К.: Моля да се даде ход на делото.

АДВ. А.: Моля да се даде ход на делото.

СЪДЪТ, като взе предвид редовно проведената процедура по
призоваване на страните по делото, след спазване разпоредбата на чл. 273 вр.
чл. 142, ал. 1, пр. II от ГПК, намира, че не са налице процесуални пречки по
хода и разглеждането на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

СЪДЪТ на основание чл. 268, ал. 1 от ГПК, пристъпва към доклад на

жалбата и отговора по нея:

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба на И. В. Н. срещу Решение № 641 от 27.02.2023г. по гр.д. № 10622/2022г. по описа на ВРС, XXX-ти състав, с което на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК вр. чл. 45 от ЗЗД е прието за установено в отношенията между страните, че въззивникът **дължи** на ищцата Г. С. М. с ЕГН ***** сумата от **500 лева**, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в заплатено от нея адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие за осъществено процесуално представителство по изп.д. № 20223110408027 по описа на СИС при ВРС, понесени в причинно-следствена връзка с противоправно поведение на ответника по инициране на изпълнително производство за събиране на парично вземане, платено и получено от него преди датата на образуване на изпълнителното производство - 04.02.2022г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на заявлението в съда - 29.06.2022г. до окончателното плащане на задължението, за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 4153 от 05.07.2022г. по ч.гр.д. № 8407/2022г. по описа на ВРС, XXX-ти състав.

Въззивната жалба е основана на оплаквания за неправилност поради нарушение на материалния закон, на върховенството на правото на ЕС и КРБ, на основни начала на гражданския процес на обжалваното решение, постановено при несправедливо съдебно отнасяне. Изложени са съображения, че съдът не се е прознесъл по направените от въззивника възражения за недопустимост на иска по реда на чл. 422 от ГПК, както и по материалноправното му възражение за липса на плащане на паричното задължение на ищцата към него по посочената от него банкова сметка в ТБ „Юробанк България“, а в друга банка „Токуда Банк“ АД, като след неуспешен трансфер на свой риск е предприела погасяване по осъдителния диспозитив на решението по гр.д. № 1216/2020г. по описа на ВРС чрез превод по Easy Pay, клон Варна; не е представила разписка или банков документ за плащането на дълга; че сама ищцата е допринесла за неблагоприятния за нея резултат, поради неполагане на дължимата грижа по чл. 63, ал. 2 от ЗЗД; че като ответник по иска не дължи обезщетение на вредите, които ищцата е могла да избегне, с оглед дължимата от нея грижа, което я прави неизправна и недобросъвестна страна, поради което няма право на обезщетение по силата на чл. 83, ал. 2 от ЗЗД. Като правен резултат ВРС е опорочил правото му на достъп до обективен и справедлив съд по смисъла на чл. 6, § 1 от Конвенцията, както и на правото му на ефективно вътрешно-правно средство за защита по чл. 13 от Конвенцията и в противоречие с ХОПЕС, като пряко право, както и принципа за ефективност по чл. 19, § 1, ал. 2 от ДЕС. Отправя

искане поради изложеното за прилагане на европейските правозащитни стандарти; за обезсилване на решението като недопустимо, а алтернативно - за отмяна и за постановяване на решение, с което предявеният иск да се отхвърли като недоказан.

В отговор на жалбата Г. С. М. оспорила доводите в нея като неоснователни. Посочила, че по делото са установен елементите от фактическия състав на деликтната отговорност - злоупотреба с право от страна на въззивника под формата на образуване на изп.д. след като дългът е платен, в причинна връзка с което въззиваемата е понесла имуществени вреди - реална загуба, съизмерима с платеното от нея възнаграждение за адвокат за защита по така образуваното изп. дело. Оспорила да са налице пороците, сочени във въззивната жалба и отправила искане обжалваното решение да се потвърди.

АДВ. К.: Поддържам въззивната жалба. Оспорваме отговора. Нямам възражения по доклада.

АДВ. А.: Оспорвам въззивната жалба. Поддържам отговора на въззивна жалба. Нямам възражения по доклада.

АДВ. К.: Нямам доказателствени искания. Представям списък с разноски и доказателства за извършването им.

АДВ. А.: Нямам доказателствени искания. Представям списък с разноски.

С оглед изявленията на страните и по представените от тях списъци на разноски и доказателства за реализирането им, **СЪДЪТ**

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА И ПРИЛАГА по делото представените от процесуалните представители на страните списъци на разноски, придружени с доказателства за реално извършени такива.

АДВ. А.: Правя възражение за прекомерност.

АДВ. К.: Разноските са описани по пера- платените съдебни такси, адвокатско възнаграждение, направено в исковото производство и в настоящото производство. Правя контра възражение за прекомерност, с оглед разпоредбата на т. 1 и т. 3 от ТР № 6/2012г. на ОСГТК на ВКС по отношение на разноските, с оглед фактическата и правна стойност, ангажираните доказателствени искания и обема на документи и доказателства по спора.

СЪДЪТ, като взе предвид поведението на страните и изчерпаните им доказателствени искания, намира, че са налице предпоставките за даване ход на устните състезания, поради което и на основание чл. 268, ал. 3 от ГПК

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

АДВ. К.: В съответствие с правото на доверителя ми на достъп до обективен и справедлив съд, предмет на обхват на чл.7, ал.1 ЗСВ, и чл.6, §1 от ЕКЗПЧОС и чл. 1, ЧЛ.17 §1 и чл.47 ХОПЕС моля да уважите въззивната жалба и отмените решението на първоинстанционния съд, като неправилно, незаконосъобразно и недопустимо.

Аргументите ми за това са следните:

По отношение на процесуалната недопустимост, във въззивната жалба по пункт 6.1 и 6.7 съм изложил конкретните основания за недопустимост zda се претендират разноски за адвокатско възнаграждение в заповедно производство, с оглед неговия предмет и обхват, т.к. нормите, уреждащи заповедното производство, са императивни, а изрично в ТР, т.10 № 4/2013г. от 18.06.2014г. на ОСГТК на ВКС по въпроса за заповедното производство изрично е посочено, че разноски не могат да се претендират за адвокатско възнаграждение извън производството, за което те се отнасят. Ответникът, длъжник по изпълнителното дело, е разполагал с правната възможност да иска от СИ преди прекратяване на производството по изпълнителното дело определяне на разноски, които тя е заплатила в размер на адвокатския хонорар. Това нещо не го е направила. Отделно, тя разполага със специалния

иск по чл. 404, ал.2 ГПК в рамките на депозита по обезпечението на иска, да предяви своите претенции за причинени имуществени вреди от непозволено увреждане. Това нещо тя не го е направила. В цитираната практика на ВКС и в определение на ВОС изрично е посочено, че разноски в заповедното производство, адвокатско възнаграждение, извън предмета на изпълнителното производство не се дължат и не могат да бъдат присъждани.

По отношение на основателността, по същество, считам, че претенцията е неоснователна и недоказана. За да се претендират разноски за непозволено увреждане, първо, следва да се посочи кое е това противоправно деяние на моя доверител, въз основа на което да се претендират такива разноски за платено адвокатско възнаграждение под нормата на чл. 45 ЗЗД. В обжалваното решение никъде ВРС не е акцентирал и не е посочил коя правна норма е нарушена от доверителя ми като основание за търсената отговорност. В най- новата практика на ВКС, изразена в Решение № 13/ 14.09.2021г. е преутвърдено разбирането и относно противоправността на самото деяние като нарушение на конкретна правна норма, която изрично е упомената.

Освен това, акцентирам на най- новите решения на ВКС в подкрепа на моята въззивна жалба, което да обоснове основателността на нашите правни твърдения и аргументи, които са изложени: Решение № 204/11.03.2019г. на ВКС, III ГО, постановено по гр. дело № 586/2018г., в което е разгледан въпросът както по отношение на деликтната отговорност по чл. 45 ЗЗД, така и по отношение на причинно- следствената връзка. Тъй като в настоящия случай няма доказана причинно- следствена връзка между извършеното деяние и то да е противоправно, и с оглед соченото непозволено увреждане, тъй като самата ищца е допринесла със собственото си процесуално поведение, тъй като изрично в исковата молба сме посочили на основание чл. 127, ал.4 ГПК банковата сметка, по която тя да преведе при осъждането си дължимата сума по исковото производство по 1216/2020г., което тя не е направила. Опитала се е в една банка, след това във втора банка, тоест тя е могла да предвиди правния резултат от своите действия, да ги съблюдава с правния ред, а не след това да претендира обезщетение за вредите от непозволеното увреждане. В тази връзка се позоваваме се на Решение № 292/24.11.2016г. на ВКС , IV ГО, постановено по гр. дело № 1784/2016г. В този смисъл считам, че е злоупотребила с правото на доверителя ми, нарушила е неговото право на собственост по чл.17, ал.3 от Конституцията на

РБългария, която е защитимо материално право, както и по чл.17, ал.1 от ХОПЕС, принципа за справедливост. В този смисъл моля за вашето решение.

АДВ. А.: Моля да оставите без уважение въззивната жалба, като неоснователна. Считам, че насрещната страна просто не са разбрали предмета на делото. Предметът на делото не са разноси по изпълнителното производство, а злоупотреба с право. Вискателят е упражнил правото си да инициира изпълнителен процес недобросъвестно, при условие, че вече му е заплатена сумата. Оттам пък разбирам защо жалбата е неоснователна и неаргументирана. Сигурно практиката, която цитира колегата, е правилна, но тя не кореспондира с предмета на делото. В случая решението на първоинстанционния съд съдържа всички реквизити по чл. 236 ГПК и е действително. Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта само в обжалваната част. По отношение на неправилността въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата основания. В случая решението не е неправилно, защото напълно съответства на действителното правно положение.

Единственият правен факт в случая е, че И. В. Н. на 11.12.2021г. лично в офис на Изипей е получил преведената от Г. М. сума пари, за което тя е осъдена и въпреки това след това е завел изпълнително дело за същата сума. Приетата за установена по делото фактическа обстановка се подкрепя от представените от нас доказателства. Правните изводи на първоинстанционния съд са обосновани и моля да ги споделите. Решението е валидно, като постановено от законен състав на първоинстанционния съд , в рамките на неговите правомощия, изискуема форма.

Моля да ни присъдите сторените по делото разноси.

АДВ. К.: Преведените суми са за исково производство и за разноси по чл. 248 ГПК. Ищцата, ответник не е изчакала да приключат всички съдопроизводствени действия, а е направила преводи за всички суми, като изрично съм посочил възражения по отношение извършените процесуални действия и обективизирането в платежния документ, което противоречи на изискването на закона и на ГПК- чл. 403, ал.1, т.2 ГПК и поради това не може да се сметат за неоснователни действията на моя доверител. Тя е могла да съобрази своите действия, да изчака да приключат съдопроизводствените действия и по главното производство, и в производството по разноси не

само пред ВОС, но и пред ВАпС и след това да преведе дължимите суми, а тя е избързала.

СЪДЪТ като взе предвид, че делото е разяснено, на основание чл. 273 вр. чл. 149, ал. 2 от ГПК обявява устните състезания за приключили и посочва, че ще обяви решението си в законоустановения срок.

ПРОТОКОЛЪТ е изготвен в съдебно заседание, което приключи в **09:42 часа.**

Председател: _____

Секретар: _____